

възъ положението си. То бѣше тежко. Нѣкаква поразия, (фаталностъ), която имаше Стефчова за съюзникъ непрѣмѣнно, прѣслѣдваше го жестоко. Въ единъ часъ той виждаше подровено зданието, градено съ такава любовъ и въодушевление. Той виждаше дякона, доктора, дѣда Стояна — може би и други блиски и прѣданны приятели, въ затвора — Рада разбита отъ скръбъ, неприятелитѣ тържествующи. Той не можеше да отгадае обстоятелствата, които улеснихъ кознитѣ имъ. Членчето въ „Дунавъ“ и ниското шпионство на псалта дадохъ силно оржие въ рѣцѣтѣ на враговетѣ му. Всичкитѣ лоши сѣтнини му се испрѣчихъ сега прѣдъ очитѣ му. Дали дѣлото бѣше безвъзвратно пропаднало? Дали това нещастие нѣмаше да поведе къмъ нови открития, другадѣ? Бѣгътъ му се стори сега, като една подлостъ. Той искаше да се върне, да се увѣри самъ, до дѣ се простираше голѣмината на злото; той не мислѣше сега за себе си: неговото безстрашие бѣше способно на такава постыжка... Но той размисли: трѣбаше да бѣде поне неузнаваемъ. Това го накара да продължи пътя си. Той рѣши да иде на Овчери, найвѣрното му село, което най-често спохождаше въ забиколкитѣ си. При чича Дѣлка той имаше сгоди за прѣдрѣшване. Но отиванието до Овчери, залѣпено въ една гѣнка на отсамнитѣ поли на Сръдня-Гора, бѣше пълно съ опасности за Огнянова, защото пътя му лежеше прѣзъ честитѣ турски села тждѣва. Слухътъ за изриванието труповетѣ на двамата пехливана щѣше още днесъ да пролети, като свѣтковица, прѣзъ тия полухайдушки гѣзда. Ако го не хваняхъ, като подозрителенъ, щѣхъ да го утрѣпкятъ, като гявуринъ: всѣки день падахъ нѣколко души въ тая околностъ. Градското му облѣкло още повече усилваше тая вѣроятностъ. Безразсѣдно бѣше да се прѣстрашава, и да отива на явна гибель. Той рѣши да чака нощта. Съ тая цѣль се